

Nr 11.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 15 november 1912 (nr 298) om provianteringsfrilager, m. m.; given Stockholms slott den 3 januari 1948.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) förordning angående ändring i förordningen den 15 november 1912 (nr 298) om provianteringsfrilager;
- 2) förordning om ändrad lydelse av 2 kap. 10 § 4 mom. e) förordningen den 18 juni 1937 (nr 436) angående försäljning av rusdrycker; samt
- 3) förordning om ändring i förordningen den 1 juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

F ö r s l a g

till

fö r o r d n i n g   a n g å e n d e   ä n d r i n g   i   f ö r o r d n i n g e n   d e n   1 5   n o v e m b e r 1 9 1 2   (n r   2 9 8)   o m   p r o v i a n t e r i n g s f r i l a g e r .

Häri genom förordnas, att §§ 1, 2, 4 och 5 förordningen den 15 november 1912 om provianteringsfrilager¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

Nuvarande lydelse:

§ 1.

1. I sådan vid saltsjön belägen stad, varest tullkammare under tullförvaltares överinseende finnes inrättad, må, under förutsättning att staden förbundit sig avstå från hamnavgifter för fartyg, som anlöper stadens hamn allenast för att intaga proviant, kol eller skeppsförnödenheter för fartygets behov men utan att därstädes intaga annat gods eller lossa, efter staden av Konungen meddelat särskilt tillstånd, från utrikes ort infört, till proviantering och utrustning av fartyg avsett tullpliktigt gods, med här nedan stadgade undantag, efter verkställd tullbehandling men utan tullavgifts gäldande uppläggas i särskilt magasin under godsägarens egen vård, med villkor att säkerhet ställes för belöpande tullavgift. Sådan magasinering benämnes provianteringsfrilager.

Föreslagen lydelse:

§ 1.

1. Från utrikes ort infört, till proviantering och utrustning av fartyg eller luftfartyg avsett tullpliktigt gods må efter verkställd tulltaxering, utan att tullavgift erlägges men mot ställande av säkerhet för denna avgift, uppläggas i särskilt magasin under vård av godsets ägare (provia n t e r i n g s f r i l a g e r).

Rätt till provianteringsfrilager för proviantering och utrustning av fartyg må åtnjutas endast i sådan vid saltsjön eller inlandsvatten belägen stad med distrikttullanstalt eller avdelning därav, som av Konungen erhållit särskilt tillstånd därtill. Sådant tillstånd må ej meddelas med mindre staden förbundit sig avstå från hamnavgifter för fartyg, som anlöper stadens hamn allenast för att intaga proviant, kol eller skeppsförnödenheter för fartygets behov men utan att därstädes intaga annat gods eller lossa.

Rätt till provianteringsfrilager för proviantering och utrustning av luftfartyg må åtnjutas endast å eller

¹ Senaste lydelse av § 1 mom. 2 och § 4 se 1928:123.

Kungl. Maj:ts proposition nr 11.

Nuvarande lydelse:

2. Rusdrycker, som uppläggas å provianteringsfrilager, skola där förvaras under såväl tullverkets som ägarens lås. För *brännvin och sprit av säd, potatis eller andra jordfrukter, med undantag av whisky, ävensom för krut och andra explosiva varor må provianteringsfrilagersrätt ej åtnjutas.*

§ 2.

För gods, som upplägges å provianteringsfrilager, skall, därest icke för detsamma dessförinnan utgått *nederlagsavgift*, betalas provianteringsfrilagersavgift efter enahanda beräkningsgrund, som gäller i fråga om förstnämnda avgift.

§ 4.

Från provianteringsfrilager må gods, fördelat i större eller mindre partier, för proviantering eller utrustning utlämnas till fartyg under villkor,

att fartygets dräktighet icke understiger det tontal, som av Konungen i sådant avseende bestämts vid meddelandet för staden av tillstånd till åtnjutande av provianteringsfrilagersrätt, eller, där fråga är om utlämning av rusdrycker, etthundra ton; samt

Föreslagen lydelse:

i närheten av flygplats, där tullverket regelmässigt expedierar utrikes- trafik och för vilken Konungen på ansökning av flygplatsens ägare eller innehavare medgivit sådan rätt.

2. Rusdrycker ävensom *maltdrycker av tredje klassen*, som uppläggas å provianteringsfrilager, skola där förvaras under såväl tullverkets som ägarens lås.

§ 2.

För gods, som upplägges å provianteringsfrilager, skall, därest icke för detsamma dessförinnan utgått *i 177 § tullstadgan omförmälda bokföringspenningar*, betalas provianteringsfrilagersavgift efter enahanda beräkningsgrund, som gäller i fråga om förstnämnda avgift.

§ 4.

Från provianteringsfrilager må gods, fördelat i större eller mindre partier, för proviantering eller utrustning utlämnas till fartyg *eller luftfartyg*, under villkor,

beträffande fartyg, att dess dräktighet icke understiger det tontal, som av Konungen i sådant avseende bestämts vid meddelandet för staden av tillstånd till åtnjutande av provianteringsfrilagersrätt, eller, där fråga är om utlämning av rusdrycker, etthundra ton, och,

såvitt angår luftfartyg, att detsamma användes i yrkesmässig trafik samt i övrigt i fråga om storlek och användning uppfyller de villkor, som av Konungen i sådant avseende be-

Nuvarande lydelse:

att fartyget utklarerat till utrikes ort, vare sig direkt eller via en eller flera andra svenska hamnar, eller ock befinner sig på resa mellan utrikes orter; ankommande dock på Konungens prövning vid nämnda tillstånds meddelande, huruvida rätt att från provianteringsfrilager intaga gods jämväl må tillkomma fartyg, vilket inkommit från utrikes ort med destination till annan svensk hamn, ävensom med vederbörligt svenskt mätbrev försett däckat fiskefartyg, vilket skall avgå till i Nordsjön eller därbortom belägen fiskeplats.

§ 5.

Gods, som från provianteringsfrilager i föreskriven ordning utlämnas till fartygs proviantering eller utrustning, är befriat från tullavgift.

För å — — — annat provianteringsfrilager.

Föreslagen lydelse:

stämmts vid meddelandet av tillstånd till åtnjutande av provianteringsfrilagersrätt.

Såsom villkor för utlämning av gods för ändamål som ovan sagts skall vidare gälla, att fartyget eller luftfartyget utklarerat till utrikes ort, vare sig direkt eller via en eller flera andra svenska orter, eller ock befinner sig på resa mellan utrikes orter; ankommande dock på Konungens prövning vid meddelande av tillstånd till provianteringsfrilagersrätt, huruvida rätt att från sådant lager intaga gods jämväl må tillkomma fartyg eller luftfartyg, vilket inkommit från utrikes ort med destination till annan svensk ort, eller med vederbörligt svenskt mätbrev försett däckat fiskefartyg, vilket skall avgå till i Nordsjön eller därbortom belägen fiskeplats.

§ 5.

Gods, som från provianteringsfrilager i föreskriven ordning utlämnas till fartygs eller luftfartygs proviantering eller utrustning, är befriat från tullavgift.

För å — — — annat provianteringsfrilager.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1948.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 2 kap. 10 § 4 mom. e) förordningen den 18 juni 1937 (nr 436) angående försäljning av rusdrycker.

Härigenom förordnas, att 2 kap. 10 § 4 mom. e) förordningen den 18 juni 1937 angående försäljning av rusdrycker skall erhålla följande ändrade lydelse.

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

2 KAP.

10 §.

4 mom. Utan hinder av vad i denna paragraf stadgas må

-----
e) rusdrycker uppläggas å provianteringsfrilager på sätt i särskild författning är stadgat; dock att å provianteringsfrilager upplagd sådan dryck ej må, utan tillstånd av Konungen för varje särskilt fall, disponeras annorledes än till fartygs proviantering eller utrustning i föreskriven ordning; samt

-----
e) rusdrycker uppläggas å provianteringsfrilager på sätt i särskild författning är stadgat; dock att å provianteringsfrilager upplagd sådan dryck ej må, utan tillstånd av Konungen för varje särskilt fall, disponeras annorledes än till fartygs eller luftfartygs proviantering eller utrustning i föreskriven ordning; samt

-----
Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1948.

F ö r s l a g

till

fö r o r d n i n g o m ä n d r i n g i f ö r o r d n i n g e n d e n 1 j u n i 1 9 2 3 (n r 1 4 1) a n g å e n d e f ö r b u d m o t i n f ö r s e l t i l l o c h f ö r s ä l j n i n g i n o m r i k e t a v e x p o r t ö l .

Härigenom förordnas, att 3 och 5 samt 8—10 §§ förordningen den 1 juni 1923 angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

Nuvarande lydelse:

3 §.

1. Exportöl må — — — inkommande varor.

5 §.

1. Exportöl må inom riket försälas för utförsel ur riket.

Föreslagen lydelse:

3 §.

1. Exportöl må — — — inkommande varor.

2. *Införsel till riket må jämväl, på sätt därom är särskilt föreskrivet, ske av exportöl som medföres såsom proviant å fartyg eller luftfartyg ankommande från utrikes ort; dock att exportöl, vilket förtullats såsom över-skottsproviant, icke må föras från fartyget eller luftfartyget annorledes än för återutförsel i vederbörlig ordning.*

3. *För uppläggning å provianteringsfrilager må exportöl införas till riket på sätt i särskild författning är stadgat; dock att å provianteringsfrilager upplagt exportöl ej må, utan tillstånd av Konungen för varje särskilt fall, disponeras annorledes än till fartygs eller luftfartygs proviantering eller utrustning i föreskriven ordning.*

4. Resande, som — — — liter exportöl.

5 §.

1. Exportöl må inom riket försälas dels i fall, som i 3 § 3 mom. avses, dels ock i övrigt för utförsel ur riket.

¹ Senaste lydelse av 3 § se 1938: 95.

Nuvarande lydelse:

2. Exportöl må — — — å apoteket.

3. Rättighet till försäljning av exportöl å passagerarfartyg, som förmedlar regelbunden persontrafik till utländsk hamn, må utövas av person, som är berättigad att å fartyget idka utskänkning av rusdrycker. Rörande sådan försäljning skall vad enligt förordningen den 14 juni 1917 angående försäljning av rusdrycker gäller om utskänkning av rusdrycker å fartyget äga motsvarande tillämpning.

8 §.

I avseende å olovlig införsel till riket av exportöl skola de i 83 § i förordningen angående försäljning av rusdrycker meddelade bestämmelser äga motsvarande tillämpning; dock skall i fråga om förfarandet med olovligen infört exportöl gälla vad i 11 § här nedan stadgas.

9 §.

1. Den, som i annat fall, än i 5 eller 7 § sägs, inom riket försäljer exportöl, skall för den olovliga försäljningen vara underkastad ansvar, som i 74 § 1 mom. i förordningen angående försäljning av rusdrycker är stadgat i fråga om där avsedda förbrytelser.

2. Överskrides den — — — mom. sägs.

3. I fall, — — — och förbrutet.

4. Vad i — — — som betalningsmedel.

Föreslagen lydelse:

2. Exportöl må — — — å apoteket.

3. Rättighet till försäljning av exportöl å passagerarfartyg eller luftfartyg, som förmedlar regelbunden persontrafik till eller från utländsk ort, må utövas av person, som är berättigad att å fartyget eller luftfartyget idka utskänkning av rusdrycker. Rörande sådan försäljning skall vad enligt förordningen den 18 juni 1937 angående försäljning av rusdrycker gäller om utskänkning av rusdrycker å fartyget eller luftfartyget äga motsvarande tillämpning.

8 §.

I avseende å olovlig införsel till riket av exportöl samt olovligt förfogande över exportöl, vilket förtullats såsom överskottsproviant eller upplagts å provianteringsfrilager, skola de i 7 kap. 11 § förordningen angående försäljning av rusdrycker meddelade bestämmelser äga motsvarande tillämpning; dock skall i fråga om förfarandet med olovligen infört exportöl gälla vad i 11 § här nedan stadgas.

9 §.

1. Den, som i annat fall, än i 5 eller 7 § sägs, inom riket försäljer exportöl, skall för den olovliga försäljningen vara underkastad ansvar, som i 7 kap. 1 § 1 mom. förordningen angående försäljning av rusdrycker är stadgat i fråga om där avsedda förbrytelser.

2. Överskrides den — — — mom. sägs.

3. I fall, — — — och förbrutet.

4. Vad i — — — som betalningsmedel.

Nuvarande lydelse:

10 §.

Angående fördelningen av böter, som enligt denna förordning ådömas, samt av värdet av kärl och emballage, som enligt denna förordning dömas förbrutna, skola bestämmelserna i 92 § i förordningen angående försäljning av rusdrycker äga motsvarande tillämpning; och skola i övrigt beträffande olovlig försäljning av exportöl 87 §, 88 § 2 mom., 89 §, 90 § 1 mom., 91, 93 och 94 §§ i samma förordning i tillämpliga delar lända till efterrättelse.

Föreslagen lydelse:

10 §.

Angående fördelningen av böter, som enligt denna förordning ådömas, samt av värdet av kärl och emballage, som enligt denna förordning dömas förbrutna, skola bestämmelserna i 7 kap. 22 § förordningen angående försäljning av rusdrycker äga motsvarande tillämpning. I övrigt skola beträffande olovligt förfogande över exportöl, vilket förtullats såsom överskottsproviant eller upplagts å provianteringsfrilager, samt beträffande olovlig försäljning av exportöl 7 kap. 14 §, 15 § 2 mom., 19 § och 20 § 1 mom. samma förordning i tillämpliga delar lända till efterrättelse.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1948.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 januari 1948.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, GJÖRES, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, KOCK.

Efter gemensam beredning med chefen för kommunikationsdepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, fråga om *ändring i gällande bestämmelser angående provianteringsfrilager m. m.* samt anför därvid följande.

Utvidgning av provianteringsfrilagersrätten med hänsyn till lufttrafiken m. m.

De huvudsakliga bestämmelserna rörande provianteringsfrilager äro upptagna i förordningen den 15 november 1912 (nr 298) om provianteringsfrilager och kungörelsen samma dag (nr 299) med vissa föreskrifter angående rättighet att hålla provianteringsfrilager.

Enligt § 1 mom. 1 i förordningen må under vissa förutsättningar från utrikes ort infört, till proviantering och utrustning av fartyg avsett tullpliktigt gods efter verkställd tullbehandling men utan tullavgifts gäldande uppläggas i särskilt magasin under godsägarens egen vård. En dylik uppläggnings å provianteringsfrilager må förekomma endast i sådan vid saltsjön belägen stad, varest tullkammare under tullförvaltares överinseende finnes inrättad. För åtnjutande av ifrågavarande provianteringsfrilagersrätt gäller vidare, att vederbörande stad förbundit sig avstå från hamnavgifter för fartyg, som anlöper stadens hamn allenast för att intaga proviant, kol eller skeppsförnödenheter för fartygets behov men utan att därstädes intaga annat gods eller lossa. Särskilt tillstånd till denna rätt skall meddelas staden av Kungl. Maj:t.

Enligt § 2 skall för gods, som upplägges å provianteringsfrilager, därest icke för detsamma dessförinnan utgått nederlagsavgift, betalas provianteringsfrilagersavgift efter enahanda beräkningsgrund, som gäller i fråga om förstnämnda avgift, d. v. s. med en krona för varje varupost, som anmäles till uppläggnings å provianteringsfrilager.

I § 4 meddelas närmare bestämmelser om utlämnandet till fartyg av gods, som upplagts å provianteringsfrilager, och i § 5 regleras de fall då befrielse från tullavgift åtnjutes respektive skyldighet att erlagga sådan avgift föreligger beträffande gods som nyss sagts.

Enligt § 1 i kungörelsen skall rättighet att å provianteringsfrilager upplägga och därifrån till proviantering och utrustning av fartyg utlämna varor sökas skriftligen hos vederbörande tullförvaltning. Sådan rättighet må ej beviljas annan än den, som hos tullförvaltningen styrker sig vara berättigad att här i riket idka handel.

I en den 30 juli 1945 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrift har *aktiebolaget aerotransport* — under åberopande att bolaget med vederbörligt tillstånd dreve lufttrafik för personbefordran — hemställt *dels* att gällande bestämmelser rörande provianteringsfrilager bleve tillämpliga jämväl i fråga om proviantering och utrustning av luftfartyg och *dels* att bolaget måtte erhålla tillstånd att inrätta provianteringsfrilager på de flygplatser, som berördes av bolagets utrikes flygtrafik.

Över nämnda framställning har infordrat utlåtande avgivits av generaltullstyrelsen den 27 februari 1946. Vid utlåtandet funnos fogade yttrandena från tuldirektionerna i Stockholm, Göteborg och Malmö samt tullkammarna i Norrköping, Eskilstuna, Västerås, Visby, Linköping, Jönköping, Karlshamn, Kalmar, Ronneby, Landskrona, Hälsingborg, Strömstad, Sundsvall och Östersund.

Förslaget om utvidgning av bestämmelserna rörande provianteringsfrilager att avse jämväl proviantering och utrustning av luftfartyg har tillstyrkts av generaltullstyrelsen liksom av det övervägande antalet lokala tullmyndigheter.

Generaltullstyrelsen har i förevarande hänseende framhållit, att den nuvarande anordningen med provianteringsfrilager hade uppstått ur den frilagersinstitution, som genom förordning den 18 september 1874 (nr 94) inrättades för proviantering av fartyg i Öresund. Av ingressen till nämnda förordning framginge, att ändamålet med frilagrets inrättande varit att befämja svenska handelsplatser vid Öresund deltagande i den lönande rörelse, som försåge den genom sundet passerande handelsflottan med proviant och andra förnödenheter; och enligt Kungl. Maj:ts proposition till 1912 års riksdag (nr 120) med förslag till förordning om provianteringsfrilager ansågs den nu gällande förordningen erforderlig för att i större utsträckning kunna åt svensk affärsverksamhet bevara försäljningen av skeppsförnödenheter till fartyg i utrikes fart. Då det skäl, som föranlett anordnandet av numera gällande provianteringsfrilagerrätt beträffande fartygstafrik, i motsvarande mån ägde tillämpning i fråga om lufttrafik, tillstyrkte generaltullstyrelsen, att provianteringsfrilagerrätten utsträcktes att gälla jämväl från utrikes ort infört tullpliktigt gods, avsett till proviantering och utrustning av luftfartyg.

Beträffande de ändringar som i anledning av denna utvidgning erfordrades i § 1 i förordningen om provianteringsfrilager har generaltullstyrelsen anfört, att de tullflygplatser, till antalet 22, som för närvarande funnes inrättade i riket, visserligen vore belägna i eller i närheten av stad med cen-

traltullkammare eller tullkammare men att ett flertal av dem låge i inlandet. Härtill komme, att vissa av de nuvarande tullflygplatserna vore belägna utom stadens område. I fråga om organisationen i tullhänseende av tullflygplats gällde den ordningen, att expedieringen av lufttrafiken i Stockholm, Göteborg och Malmö ombesörjdes av en under tuldirektionerna i respektive städer lydande flygtullavdelning. På motsvarande sätt expedierades lufttrafiken i övriga städer med tullflygplats av tullkammaren i respektive städer. Enligt 6 § tullstadgan hörde till tullplats med avseende å expediering av lufttrafik jämväl område, som avgränsats för lufttrafikens betjänande, jämte nära därinvid förefintligt vatten. — Vad beträffade frågan om blivande storflygfält hade kommitterade för viss utredning angående sådant flygfält i skrivelse till generaltullstyrelsen erinrat om två alternativ för förläggningen av detsamma, nämligen Väsby eller Grillby. Då ingendera av dessa orter vore tullplats, hade generaltullstyrelsen i svarsskrivelse anfört, att, därest Grillby-alternativet valdes, det bleve nödvändigt att i Grillby inrätta en direkt under generaltullstyrelsen lydande tullkammare samt att, om Väsby-alternativet komme till utförande, det skulle kunna ifrågakomma att inrätta en under tuldirektionen i Stockholm lydande avdelning i Väsby men förordad inrättandet av en självständig tullkammare därstädes. — På grund av vad sålunda framhållits angående de nuvarande tullflygplatsernas belägenhet ävensom ovissheten dels om vilket slag av tullanstalt, som komme att inrättas å platsen för blivande storflygfält, dels om den framtida utvecklingen i berörda avseenden borde vid en utsträckning av provianteringsfrilagersrätten till att avse jämväl lufttrafik, i fråga om sådan trafik den i provianteringsfrilagersförordningen stadgade begränsningen till sådan vid saltsjön belägen stad, varest tullkammare under tullförvaltares överinseende funnes inrättad, icke gälla. Med hänsyn särskilt till kontrollen vid utlämning av gods från provianteringsfrilager ävensom till tillsynen i allmänhet å sådant lager förutsatte generaltullstyrelsen emellertid, att provianteringsfrilager borde få inrättas endast å eller i närheten av ort med distrikttullanstalt, som i 7 § tullstadgan avses, eller avdelning därav. I sistnämnda hänseende borde utöver vad förut anförts angående dels flygtullavdelningarna i Stockholm, Göteborg och Malmö, dels organisationen i tullhänseende å blivande storflygfält få erinras om att en under tullkammaren i Åhus lydande tullkammaravdelning funnes inrättad i Kristianstad. I anslutning till det anförda föresloge generaltullstyrelsen därför, att ifrågavarande rätt skulle få åtnjutas endast å eller i närheten av flygplats, där tullverket regelmässigt expedierade utrikestrafik och för vilken Konungen på ansökan av flygplatsens ägare eller innehavare meddelat sådan förmån.

Generaltullstyrelsen har i sitt utlåtande vidare framhållit, att den föreslagna utvidgningen av provianteringsfrilagersrätten påkallade ändringar jämväl i §§ 4 och 5 i förordningen om provianteringsfrilager; och har styrelsen till motivering för ändringarna i § 4 anfört.

I § 4 äro till förhindrande av obehörigt förfogande över provianteringsfrilagersgods stadgade vissa villkor för utlämnande av gods från sådant frilager till fartygs proviantering eller utrustning. Bestämmelser med motsvarande syfte torde vara erforderliga jämväl i fråga om lufttrafik.

Enligt styrelsens mening torde i allmänhet luftfartyg i yrkesmässig trafik, dock med undantag för dels s. k. taxiflyg — d. v. s. luftfartyg, rymmande endast ett fåtal passagerare och använda i yrkesmässig men ej reguljär trafik — dels övriga mindre luftfartyg, böra medgivas rätt att ombordtaga provianteringsfrilagersgods. Med hänsyn till lufttrafikens och luftfartygens väntade utveckling synes emellertid en begränsning med angivande av viss minsta storlek för luftfartygen icke lämpligen böra införas i förordningen om provianteringsfrilager. En sådan bestämning av luftfartygens minimistorlek för rätten att ombordtaga såväl provianteringsfrilagersgods i allmänhet som rusdrycker synes dock kunna möjliggöras genom att Konungen, liksom beträffande fartygstrafiken, i sådant avseende meddelade bestämmelser vid medgivande av tillstånd till åtnjutande av provianteringsfrilagersrätt, därvid tillståndet kunde givas temporär giltighet.

Villkoren i § 4 angående bland annat utklarering torde i tillämpliga delar böra gälla även i fråga om luftfartyg.

Generaltullstyrelsen har ytterligare anfört att därest de nu berörda ändringarna vidtoges i förordningen om provianteringsfrilager borde samtidigt sådan ändring göras i 2 kap. 10 § 4 mom. e) rusdrycksförsäljningsförordningen, att detta stadgande komme att avse jämväl luftfartygs proviantering eller utrustning.

I vissa remissyttranden har föreslagits, att förordningen om provianteringsfrilager måtte i detta sammanhang ändras jämväl i andra avseenden.

Sålunda har i flera yttranden av de lokala tullmyndigheterna hemställts, att den i § 1 upptagna begränsningen, att provianteringsfrilagersrätt för fartyg kan medgivas endast beträffande stad som är belägen vid saltsjön, måtte borttagas. Såsom skäl härför har *tullkammaren i Västerås* anfört, att framställningar om inrättande av frilager för proviantering av fartyg gjorts såväl i Västerås som i andra sjöfartsstäder i inlandet. Hamnarna i Västerås anlöptes av ett betydande antal fartyg, tillhöriga bl. a. de större svenska rederierna. Såväl för dessa och övriga rederier, vilkas fartyg trafikerade inlandsvatten, som för näringsidkare å berörda orter skulle ett sådant medgivande vara till gagn.

Generaltullstyrelsen har i detta hänseende framhållit, att numera, efter tillskapandet av alltmer förbättrade trafik- samt lossnings- och lastningsmöjligheter för flera av inlandshamnarna, ett betydande antal fartyg i utrikestrafik plägade anlöpa dessa samt att ifrågavarande rätt utan olägenhet borde kunna utsträckas till omförmälda städer. *Generaltullstyrelsen* förordade alltså, att provianteringsfrilagersrätten i fråga om fartyg finge åtnjutas även i sådan vid inlandsvatten belägen stad, varest vederbörlig tullanstalt funnes inrättad.

Generaltullstyrelsen har slutligen hemställt om vissa redaktionella jämkningar i §§ 1 och 2 i förordningen om provianteringsfrilager. Enligt styrel-

sens mening borde de i § 1 mom. 1 förekommande orden »tullkammare under tullförvaltares överinseende» och »tullbehandling» — till vinnande av överensstämmelse med numera antagen terminologi — utbytas mot orden »distrikttullanstalt eller avdelning därav» respektive »tulltaxering». Då i stället för den i § 2 omförmälda nederlagsavgiften numera jämlikt 177 § tullstadgan utginge bokföringspenningar, borde § 2 ändras i enlighet härmed. Vidare borde i denna paragraf direkt utsägas, att provianteringsfrilagersavgiften utgjorde en krona för varje varupost som anmäldes till upplägning.

I detta sammanhang torde få erinras om *att* i en vid 1947 års riksdag väckt motion (II: 228) hemställts att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en allmän översyn och en skyndsam utredning rörande en revidering av nu gällande tullförfattningar med hänsyn till trafikflygets utveckling, *att* bevillningsutskottet i sitt betänkande (nr 34) i anledning av motionen — jämte det utskottet erinrat om att generaltullstyrelsen tillstyrkt förenämnda hos Kungl. Maj:t gjorda framställning från aktiebolaget aerotransport om sådan ändring av gällande bestämmelser angående provianteringsfrilager, att dessa frilager bleve tillgängliga jämväl för proviantering och utrustning av luftfartyg — tillika anfört att genom en sådan ändring skulle den önskade tullfriheten för tillbehör till flygplan kunna vinnas och att utskottet förutsatte, att proposition i detta ämne komme att föreläggas riksdagen, samt *att* nämnda uttalande lämnats utan erinran av riksdagen (skrivelse nr 271).

Departementschefen. Samma skäl, som på sin tid föranledde att provianteringsfrilagersrätt medgavs beträffande fartygstrafik, torde numera tala för att sådan rätt medgives jämväl i fråga om lufttrafik. På grund härav tillstyrker jag — på sätt generaltullstyrelsen förordat och i överensstämmelse med nyssnämnda uttalande av 1947 års bevillningsutskott — att provianteringsfrilagersrätten utsträcker att gälla även i fråga om från utrikes ort infört tullpliktigt gods som är avsett till proviantering och utrustning av luftfartyg.

Beträffande de särskilda villkor, som böra föreskrivas för åtnjutande av provianteringsfrilagersrätt för luftfartyg, ansluter jag mig till vad generaltullstyrelsen i detta hänseende föreslagit. Sålunda torde böra stadgas, att rätt till provianteringsfrilager för proviantering och utrustning av luftfartyg må åtnjutas endast å eller i närheten av flygplats, där tullverket regelmässigt expedierar utrikestrafik och för vilken Konungen på ansökning av flygplatsens ägare eller innehavare medgivit sådan rätt. Vidare torde föreskrift böra meddelas därom att provianteringsfrilagersgods må utlämnas för proviantering eller utrustning av luftfartyg endast under förutsättning, att luftfartyget användes i yrkesmässig trafik och i övrigt i fråga om storlek och användning uppfyller de villkor som av Konungen i sådant avseende bestämts vid meddelandet av tillstånd att åtnjuta provianteringsfrila-

gersrätt. Slutligen böra de för fartyg gällande bestämmelserna om utklaring såsom villkor för utlämning av gods från provianteringsfrilager göras tillämpliga även med avseende å luftfartyg.

De nu berörda föreskrifterna rörande provianteringsfrilagersrätt för luftfartyg torde böra upptagas i § 1 mom. 1 och § 4 i förordningen om provianteringsfrilager. Därjämte bör bestämmelsen i § 5 om befrielse från tullavgift för gods, som från sådant lager utlämnas till fartygs proviantering eller utrustning, utvidgas till att avse även gods som utlämnas för luftfartyg. Samtidigt böra de av generaltullstyrelsen förordade redaktionella jämkningarna i § 1 mom. 1 och § 2 vidtagas, dock att beträffande provianteringsfrilagersavgiftens storlek hänvisning bör ske till gällande bestämmelse angående bokföringspenningar.

I anslutning till de nu föreslagna ändringarna torde i 2 kap. 10 § 4 mom. e) förordningen angående försäljning av rusdrycker böra vidtagas den ändringen, att å provianteringsfrilager upplagda rusdrycker må disponeras även för luftfartygs proviantering eller utrustning.

Såsom i det föregående omnämnts har i vissa remissyttranden föreslagits jämväl den ändringen i § 1 mom. 1 förordningen om provianteringsfrilager, att stadgandet om provianteringsfrilagersrätt för fartyg utvidgas att gälla även i fråga om stad, belägen vid inlandsvatten. Med hänsyn till sjöfartens utveckling synes en dylik utvidgning numera önskvärd. Vid sådant förhållande och då, enligt vad generaltullstyrelsen uttalat, några olägenheter icke skulle uppkomma, därest provianteringsfrilagersrätten utsträcktes att avse jämväl vid inlandsvatten belägen stad, varest vederbörlig tullanstalt finnes inrättad, tillstyrker jag att även nu ifrågakommande utvidgning genomföres.

Ändrade bestämmelser rörande provianteringsfrilagersrätt för alkoholhaltiga drycker m. m.

I § 1 mom. 2 i förordningen om provianteringsfrilager föreskrives, att rusdrycker, som uppläggas å provianteringsfrilager, skola där förvaras under såväl tullverkets som ägarens lås. För brännvin och sprit av säd, potatis eller andra jordfrukter — med undantag av whisky — ävensom för krut och andra explosiva varor må provianteringsfrilagersrätt ej åtnjutas. I fråga om maltdrycker av tredje klassen (exportöl) gäller enligt 2 § förordningen den 1 juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl, att införsel till riket av sådant öl är förbjuden med vissa i 3 och 7 §§ angivna undantag. Dessa undantag avse, förutom införsel för vissa speciella ändamål, allenast införsel dels för sådan persons räkning, som enligt särskilt stadgande äger åtnjuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor, dels av viss mindre kvantitet för eget bruk, medförd av resande som ankommer från utrikes ort.

I en den 28 september 1945 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrift har direktören *Ragnar Lindberg*, Stockholm, i egenskap av generalagent i Sverige

för holländska firman Erven Lucas Bols — med instämmande av ett trettiotal affärsföretag, till största delen rederier — gjort framställning om sådan ändring av bestämmelserna rörande provianteringsfrilager, att lagring bleve möjlig på provianteringsfrilager av alkoholhaltiga drycker av alla slag.

Såsom motivering för denna framställning har anförts att det med hänsyn till den begränsade tillgången på whisky visat sig önskvärt att i stället kunna förse svenska fartyg med t. ex. gin och genever, som under kriget levererats till Sverige från Argentina och som framdeles kunde levereras utan särskilda svårigheter. Då dessa drycker på grund av gällande bestämmelser icke kunde uppläggas å provianteringsfrilager, hade de svenska fartygen nödgats inköpa dryckerna i fråga i utländska hamnar; och härigenom hade svenska intressen skadats då affärsvinsten ginge till utlandet. Även praktiska svårigheter tillstötte då dryckerna icke kunde inköpas i svensk hamn, och det låge därför i såväl svenska skeppsfournerares som svenska rederiers intresse att bestämmelserna om provianteringsfrilager ändrades på så sätt att spritdrycker utan undantag finge uppläggas å provianteringsfrilager.

Över nämnda framställning ha, efter remiss, utlåtanden avgivits av generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen. Vid utlåtandet av generaltullstyrelsen ha fogats yttranden från tulldirektionerna i Stockholm, Göteborg och Malmö samt tullkamrarna i Hälsingborg och Sundsvall. Kontrollstyrelsen har vid sitt utlåtande fogat ett av aktiebolaget vin- & spritcentralen avgivet yttrande i ärendet.

Vad först angår frågan om utvidgad provianteringsfrilagersrätt för r u s d r y c k e r har *kontrollstyrelsen* — som i sitt utlåtande upplyst att sökanden med sin framställning icke avsåge andra drycker än rusdrycker och exportöl — lämnat en redogörelse för tillkomsten av lagstiftningen på detta område. I sådant hänseende har kontrollstyrelsen anført bland annat följande.

Av en i Kungl. Maj:ts proposition 1928: 159 lämnad redogörelse framgår, att den nuvarande anordningen med provianteringsfrilager uppstått ur den frilagersinstitution, som genom förordningen den 18 september 1874 (nr 94) inrättades för proviantering av fartyg i Öresund. Dessa frilager voro anordnade i direkt anslutning till tullnederlagsinstitutionen på så sätt, att gods, som fanns på tullnederlag, i en del städer vid Öresund på vissa villkor fick uttagas och överflyttas till ett särskilt magasin under varuägarens egen vård. Då brännvin och sprit av säd, potatis eller andra jordfrukter voro undantagna från tullnederlagsrätten följde härav, att undantag för dessa varuslag kom att gälla även beträffande de ifrågavarande frilagren.

Förbud att på nederlag upplägga brännvin och sprit av jordfrukter fanns redan i vår första tullstadga av år 1860, och detta förbud torde väsentligen ha haft sin grund i den vid tiden för tullstadgans tillkomst gällande lagstiftningen angående den inhemska brännvinstillverkningen, i enlighet varmed skatt för brännvinet skulle erläggas i förskott. I överensstämmelse därmed ansågs det nämligen, att för utländskt brännvin ej borde få åtnjutas förmånen av uppläggning på tullnederlag med ty åtföljande rätt till uppskov med erläggande av tullen. Sedan emellertid rätt för brännvinstillverkare att upp-

lägga det tillverkade brännvinet på nederlag under offentlig kontroll tillkommit år 1871 och tillverkningskatten för sådant brännvin påfördes tillverkaren allenast i den mån brännvinet uttogs från nederlaget, föreslog generaltullstyrelsen i ett den 3 december 1875 avgivet förslag till ny tullstadga införandet av en bestämmelse, att för utländskt brännvin skulle på vissa villkor få åtnjutas tullnederlagsrätt. Förslaget blev emellertid icke antaget; vid föredragning av detsamma i statsrådet den 19 juni 1885 beslöts nämligen, att generaltullstyrelsens framställning beträffande tullnederlagsrätten för utländskt brännvin ej skulle föranleda någon vidare åtgärd.

Det i tullstadgan meddelade förbudet kvarstod sedan — med den genom kungörelse den 2 december 1910 (nr 132) vidtagna ändringen att whisky ej skulle drabbas av undantagsbestämmelsen — till den 1 maj 1928, då det genom nu gällande tullstadga sattes ur kraft. Anledningen till dess borttagande torde ha varit de väsentligt ändrade förhållanden, som inträtt genom det år 1917 inledda nydaningsarbetet på nykterhetslagstiftningens område. Utvecklingen har sålunda medfört, att på *tullnederlag* numera få uppläggas rusdrycker av vad slag som helst. I 1912 års förordning, som reglerar möjligheten att från särskilda *provianteringsfrilager* förse fartyg i utländsk trafik med proviant och andra för fartyget erforderliga förnödenheter, utan att tullavgift härvid behöver utgöras för utländska tullpliktiga varor, kvarstå emellertid alltjämt de tidigare gällande inskränkningarna i rätten att tullfritt upplägga utländskt brännvin. Vid avfattningen av propositionen i ämnet (1912: 120) utgick man utan vidare från att, såsom dittills varit fallet, på provianteringsfrilager icke skulle få uppläggas andra varor än sådana, som kunde uppläggas å tullnederlag och som kunde användas till proviantering och utrustning av fartyg. På så sätt undantogs vissa slag av rusdrycker från provianteringsfrilagersrätten.

Sedan kontrollstyrelsen vidare omnämnt, att frågan om omfattningen av rätten till uppläggning av rusdrycker å provianteringsfrilager vid olika tillfällen prövats av statsmakterna — bl. a. vid 1928 års riksdag — utan att någon ändring i denna provianteringsfrilagersrätt genomförts, har kontrollstyrelsen uttalat, att då det blivit fastslaget, att rusdrycker skulle få uppläggas å provianteringsfrilager, kontrollstyrelsen funne det ur nykterhets synpunkt uppenbarligen sakna betydelse, huruvida dessa rusdrycker vore framställda av i provianteringsfrilagersförordningen avsedda jordbruksprodukter eller ej; en åtskillnad i berörda avseende syntes överhuvud taget numera helt omotiverad och framstode såsom oegentlig, varför den borde elimineras. Kontrollstyrelsen hade därför funnit skäl tala för att icke motsetta sig sökandens framställning.

Generaltullstyrelsen har i samma fråga anfört att då vad anginge brännvin och sprit av säd eller potatis hinder ur tullverkets synpunkt icke föreläge mot att provianteringsfrilagersrätt finge åtnjutas för desamma och stadgandet beträffande krut och andra explosiva varor icke längre hade någon egentlig uppgift att fylla, generaltullstyrelsen förordade att bestämmelserna härutinnan i § 1 mom. 2 i förordningen om provianteringsfrilager upphävdes.

Jämväl i de av *tulldirektionerna* och *tullkamrarna* avgivna yttrandena till generaltullstyrelsen har uttalats att intet vore att erinra mot bifall till sökandens framställning.

Aktiebolaget vin- & spritcentralen, som i sitt yttrande till kontrollstyrelsen hemställt att sökandens framställning icke för närvarande måtte föranleda någon åtgärd, har till en början påpekat, att en successiv förbättring av tillgången på whisky kunde förväntas och att därmed den grund för framställningen bortföle, som bottnade i knappheten på nämnda vara. Bolaget har vidare anfört.

Därest det framdeles — sedan mera stabila förhållanden inträtt, som möjliggöra ett bedömande på längre sikt — skulle för sjöfarten konstateras ett reellt och konstant behov av ett underlättande av fartygs proviantering med spritdrycker och vin utöver de möjligheter, som gällande förordning om provianteringsfrilager medger, synes oss både av principiella skäl, bottnade i svensk rusdryckslagstiftning, och av statsfinansiella skäl, att detta icke bör ske genom utvidgning av provianteringsfrilagerrätten. Enligt vår mening borde i så fall fastmera tagas under förnyad omprövning, huruvida icke bolaget borde övertaga och ombesörja all den försäljning av spritdrycker och vin, som hittills skett från provianteringsfrilager. Bolaget är berett att medverka till en dylik lösning under de former, som kunna anses lämpliga.

I anslutning härtill må framhållas, att *kontrollstyrelsen*, som i sitt utlåtande närmare diskuterat spritcentralens förenämnda förslag, i sådant hänseende anfört, att det vore tveksamt huruvida man borde gå den av spritcentralen angivna vägen att helt borttaga provianteringsfrilagerrätten för rusdrycker och i stället införa en anordning, enligt vilken spritcentralen skulle handhava försäljningen av rusdrycker till fartyg i utlandstrafik. Ett sådant system skulle säkerligen bliva tungrott och i varje fall möta stark opposition från sjöfartsnäringen, som kunde hänvisa till att några motsvarande inskränkningar icke funnes i utlandet. Dessa skulle te sig besvärande för den utländska sjötrafiken och sannolikt i många fall resultera i att provianteringen i stället i sin helhet skedde i främmande hamnar till förfång för de inhemska näringsutövarna på detta område. Kontrollstyrelsen kunde svårligen finna förevarande spörsmål vara av den betydelse ur principiella och ekonomiska synpunkter med avseende å den statliga partihandeln med rusdrycker, att befogad anledning förelåge att frångå det nuvarande systemet, som innebure möjlighet att tillgodose behovet av spritdrycker och vin för fartyg i utlandstrafik på ett bekvämt sätt från provianteringsfrilager. Redan nu vore det medgivet att å dylikt lager upplägga alla slag av konjak, rom, arrak, whisky och likörer samt förtärringsbrännvin av annat råämne än säd eller jordfrukter. Att vid sådant förhållande motsätta sig att brännvin, tillverkat av sistnämnda slags produkter — d. v. s. i huvudsak akvaviter — icke skulle få inbegripas i denna rätt, syntes påfallande inkonsekvent. Sedan den år 1928 beslutade skärpta kontrollen över förråd av rusdrycker i provianteringsfrilager införts (propositionen 159/1928), hade styrelsen veterligt den redan nu medgivna rätten icke givit upphov till smuggling eller annan olaglighet, och någon befogad anledning att antaga att så skulle bli förhållandet, om rätten utvidgades på föreslaget sätt, syntes så vitt kontrollstyrelsen kunde finna icke föreligga.

Beträffande härefter frågan om rätt att å provianteringsfrilager upplägga exportöl har *generaltullstyrelsen* uttalat, att styrelsen icke ville motsätta sig sådan ändring av förordningen angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl samt förordningen om provianteringsfrilager, att exportöl finge under de villkor, som gällde beträffande rusdrycker, uppläggas å provianteringsfrilager och disponeras till fartygs proviantering i föreskriven ordning. Därest denna ändring vidtoges, syntes enligt styrelsens mening konsekvensen fordra, att för exportöl, som förtullats såsom överskottsproviant, infördes en motsvarighet till stadgandet i 2 kap. 10 § 4 mom. d) rusdrycksförsäljningsförordningen.

Kontrollstyrelsen har erinrat om att uppläggning av utländskt exportöl på provianteringsfrilager enligt bestämmelserna i förordningen angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl icke vore tillåten. Enär jämlikt förordningen om provianteringsfrilager endast från utrikes ort infört gods finge uppläggas å dylikt lager, uteslöte detta jämväl förekomsten därstädes av svenskt exportöl. Då emellertid svenska malt-dryckstillverkare hade rätt att sälja dylika maltdrycker för export samt en provianteringsfrilagersinnehavare så gott som alltid dreve annan handelsrörelse vid sidan av frilagerrörelsen, hade hinder icke ansetts möta mot att ett bryggeri upprättade konsignationslager av tredje klassens maltdrycker hos provianteringsfrilagersinnehavare och från detsamma försälde varan för export; dylika av bryggeri innehavda lager syntes ock enligt vad styrelsen inhämtat finnas i så gott som alla hamnar med provianteringsfrilagersrätt. Behovet av ändring i nu bestående förhållanden gällde alltså allenast de fall, då köparen föredroge exportöl av utländsk tillverkning. Ändamålet med provianteringsfrilager vore en önskan att åt svensk affärsverksamhet i största möjliga utsträckning bevara eller inom området för denna verksamhet indraga handeln med skeppsförnödenheter å de fartyg i utrikes fart, som anlöpte svensk hamn. Då några olägenheter ur nykterhetssynpunkt icke framkommit av den bryggerierna redan nu medgivna rätten att bland annat för proviantering av fartyg för utförsel försälja exportöl av svensk tillverkning, syntes än mindre behöva befaras att sådana skulle uppstå, därest tillhandahållandet av exportöl skedde från under tullverkets kontroll stående provianteringsfrilager. Kontrollstyrelsen finge därför tillstyrka sådan ändring av nyssnämnda författningar, att uppläggning av exportöl å provianteringsfrilager möjliggjordes.

Departementschefen. Såsom av det anförda framgår må rusdrycker uppläggas å provianteringsfrilager, dock att härvid gäller den begränsningen, att provianteringsfrilagersrätt icke åtnjutes för brännvin och sprit, som framställts av säd, potatis eller andra jordfrukter, med undantag av whisky.

I den nu föreliggande framställningen om ändring i bestämmelserna om provianteringsfrilager — vilken framställning understöts särskilt från rederiföretagens sida — har yrkats att nyssnämnda begränsning i provianteringsfrilagersrätten måtte upphävas ävensom att dylik rätt måtte införas

jämväl med avseende å maltdrycker av tredje klassen (exportöl). De sålunda framkomna förslagen ha tillstyrkts av vederbörande tullmyndigheter ävensom av kontrollstyrelsen; däremot har aktiebolaget vin- & spritcentralen ansett, att provianteringsfrilagersrätten för rusdrycker borde helt borttagas och att i stället en anordning borde införas, enligt vilken spritcentralen skulle handhava all försäljning av rusdrycker till fartyg i utlandstrafik.

Av kontrollstyrelsens remissutlåtande i ärendet framgår, att begränsningen i fråga om rätten att å provianteringsfrilager upplägga rusdrycker ursprungligen var motiverad av att en motsvarande bestämmelse tidigare gällde i fråga om rätten att upplägga rusdrycker på tullnederlag. Då emellertid begränsningen i rätten att upplägga rusdrycker å tullnederlag upphört år 1928, då den nuvarande tullstadgan trädde i kraft, har det ursprungliga skälet för att tillåta uppläggning å provianteringsfrilager av endast vissa slag av rusdrycker försvunnit. Något sakligt motiv för bibehållande av uppdelningen i fråga synes icke numera kunna anföras, varför den olikhet i behandlingen av rusdrycker, som föreligger i nu berörda hänseende, lämpligen bör undanröjas.

Två särskilda utvägar ha anvisats för vinnande av en likartad behandling av de olika slagen av rusdrycker. Den ena linjen, som förordats av spritcentralen, innebär att all försäljning av rusdrycker till fartyg i utlandstrafik skulle överföras till spritcentralen. Den andra linjen, som tillstyrkts av övriga remissinstanser, innebär att jämväl de nu undantagna spritsorterna skulle inbegripas under provianteringsfrilagersrätten. Vid valet mellan dessa båda förslag bör till en början beaktas, att det ur nykterhetspolitiska synpunkter lär vara likgiltigt vilkendera vägen som väljes. Däremot torde man icke kunna bortse från att en restriktiv behandling av provianteringsfrilagersrörelsen i enlighet med spritcentralens förslag kan medföra att provianteringen med utländska spritdrycker av de i utrikes trafik gående fartygen skulle — till förfång för svenska affärsintressen — i större utsträckning än nu förläggas till utländska hamnar. Med hänsyn till det nu anförda vill jag icke motsätta mig att, på sätt myndigheterna förordat, provianteringsfrilagersrätten utvidgas till att omfatta även de nu undantagna spritslagen.

Den nu gällande bestämmelsen i § 1 mom. 2 i förordningen om provianteringsfrilager torde böra ändras i enlighet med det nu anförda. Samtidigt härmed bör ur samma stadgande utmönstras bestämmelsen om att provianteringsfrilagersrätt ej åtnjutes för krut och andra explosiva varor. Sistnämnda stadgande torde nämligen efter tillkomsten av 1928 års förordning angående explosiva varor icke vidare fylla någon egentlig uppgift.

På sätt generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen förordat torde därjämte den utvidgningen böra genomföras med avseende å provianteringsfrilagersrätten, att maltdrycker av tredje klassen (exportöl) må — under samma villkor som gälla beträffande rusdrycker — uppläggas å provianteringsfrilager och disponeras till fartygs proviantering i föreskriven ordning. Bestämmelser härom torde böra upptagas i § 1 mom. 2 i förordningen om proviante-

ringsfrilager samt i 3 § i 1923 års förordning angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl. Dessutom torde vissa andra paragrafer i sistnämnda förordning böra redaktionellt ändras. Även i nu förevarande hänseende bör luftfartyg likställas med andra fartyg.

Departementschefens hemställan.

I enlighet med vad sålunda anförts ha inom finansdepartementet upprättats förslag till

1) förordning angående ändring i förordningen den 15 november 1912 (nr 298) om provianteringsfrilager;

2) förordning om ändrad lydelse av 2 kap. 10 § 4 mom. e) förordningen den 18 juni 1937 (nr 436) angående försäljning av rusdrycker; samt

3) förordning om ändring i förordningen den 1 juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl.

Föredragande departementschefen hemställer, att nämnda tre författningsförslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Carl Olov Sommar.
